

[Undervisningsministeren.]

det ny, der var kommet igennem planlægningsrådets oplæg — så er alle parter i løbet af året blevet klar over, at vel er det vigtigt at få fastlagt stederne — det er vigtigt af hensyn til de pågældende egne dispositioner — men hvis der skal være nogle lærere de nye steder, og hvis det hele ikke skal bryde sammen, inden vi nogen sinde får bygget noget nyt, så er det altså det, vi kalder de tre gamle universiteter, København, Århus og Odense, det først og fremmest gælder — og af dem endda i første række København, som hr. Gottschalck-Hansen så stærkt fremhævede.

Jeg er enig i, at forholdene er kaotiske, men det forholdt sig jo sådan — nu skal vi ikke diskutere fortiden så meget, det giver jo ikke noget videre — at der er ingen — eller skal jeg nøjes med at sige: der er mig bekendt ingen, og jeg har nu kigget tingene ganske godt igennem — der på rette tidspunkt har peget på de eksplosioner, vi ville få i tallene. Der er simpelt hen ingen, der har gjort det; der er ingen, der til dato, hverken på universiteter, fra studenterside, fra presse eller fra nogen steder her i salen, der har peget på det i tide. Vi har fået denne glædelige uddannelses-eksplosion, og den må vi så søge at leve op til.

Men dér må jeg sige til hr. Gottschalck-Hansen — forhåbentlig uden at vi bliver for meget uvenner af den grund — at så er vi igen ved pengene, for én ting er helt givet, at skal vi bygge disse vældige ting op — både hr. Morten Lange og fru Grethe Philip var inde på det — så kan vi i hvert tilfælde ikke på dette område nøjes med en stigningstakt på linje med nationalproduktet. Det gælder her som på en række andre områder, at enten må vi sige, at vi ikke vil løse opgaverne, eller også må vi være villige til i nogen grad at gå ud over den stigningstakt, der gælder for nationalproduktet. Derfor var jeg personlig meget glad for, da jeg sad ved mit fjernsynsapparat i aftes, at høre, at man i det parti, hr. Gottschalck-Hansen repræsenterer, ikke låser sig alt for fast på dette punkt, for vi må ikke låse os for fast i disse ting.

Hr. Gottschalck-Hansen efterlyste resultatet fra arbejdskonferencen. Jeg ved ikke, om jeg bl. a. af hensyn til tiden må svare

meget kort her og så i udvalget få lejlighed til eventuelt at komme med en lidt nærmere redegørelse. Jeg kan sige, at denne konference, der omfattede repræsentanter for fakultetet, for universitetet med rektor og kurator i spidsen og flere andre, repræsentanter for amanuenserne, for studenterne, også repræsentanter for Århus universitet og en række repræsentanter fra ministeriet, var en virkelig arbejdskonference, hvor man i to dage, ja, næsten døgn kan vi sige, gennemgik stillinger, pladser, lokaler, nye bygninger, en hel række rent faktiske ting. Det var ikke de lange perspektiver, og det var vi enige om at det ikke skulle være. Det var første semester, det var næste semester, og det var de ting, der rent umiddelbart skulle til for at få kødannelserne bragt ned og i hvert tilfælde undgå, at de kom til at vokse. Der blev arbejdet vældig godt i tre grupper; resultaterne derfra er nu til behandling i fakultetet, og hvis vi ikke allerede har fået dem indenfor i huset hos os — jeg er ikke helt klar over, om de er kommet, mens jeg har været her — får vi dem aldeles omgående, og så må jeg selvfølgelig meget hurtigt i det omfang, der er tale om bevillinger, lade dem komme til de bevilgende myndigheder og i øvrigt, hvor det drejer sig om ekspedition, tage stilling hurtigt. Det var en konference i en meget god og meget positiv atmosfære.

Spørgsmålet om lærernes undervisningsmetal ville jeg også tro var mere egnet til, at vi så på det i udvalget, og det går jeg ud fra at hr. Gottschalck-Hansen ikke har noget imod.

Hvad Københavnsbetænkningen angår, som mange var inde på, vil jeg gerne sige, for at der ikke skal være nogen misforståelser, at jeg tror, at denne betænkning er det helt nødvendige grundlag for al drøftelse om Københavns universitets fremtid, og derfor er det så vældig vigtigt, at vi har fået den. Den kom sådan, at ordførerne kun har haft en dag eller to til at se på den, men jeg synes alligevel, det var rigtigt, at jeg i hvert tilfælde fremsendte den, og det har jeg også forstået man er enig i, selv om der ikke var en fair mulighed for at gå den igennem i enkeltheder. Hvis vi ikke havde dette materiale, ville det være umuligt at vurdere de forskellige løsninger